

Kapitola 1

„**N**ašli Finleyho. Dnes večer. Ležel nedaleko Krvavého lesa. Byl mrtvý.“
Zvedla jsem hlavu od karet a přes karmínově natřenou desku stolu jsem se podívala na tři muže naproti. Tohle místo jsem si vybrala schválně. Když jsem předtím kroužila mezi obsazenými stoly, z těch tří jsem necítila... nic.

Žádnou bolest, fyzickou ani duševní.

Obvykle jsem se nijak nesnažila zjistit, jestli někdo trpí bolestí. Dělat to bez důvodu mi připadalo velmi neurvalé, ale kdykoli jsem se octla v davu, bylo dost těžké regulovat, kolik si toho můžu dovolit cítit. Vždycky se našel někdo, jehož bolest byla tak hluboká, tak surová a jehož utrpení bylo tak hmatatelné, že jsem je cítila, aniž bych musela otevřít své smysly.

Většinou to nešlo jen tak přehlédnout a odejít pryč, protože takoví lidé svá muka vyzařovali do okolního světa.

Měla jsem zakázáno dělat cokoli jiného než to ignorovat. O daru, který mi propůjčili bohové, jsem nikdy nesměla mluvit, a hlavně nikdy, ale opravdu nikdy jsem s tím, co jsem vycítila, nesměla nic dělat.

Ovšem já jsem ne vždy dělala to, co jsem měla.

To bylo nabíledni.

Když jsem otevřela své smysly, abych se vyhnula těm, co trpí bolestí, překvapilo mě, že ty muže – navzdory způsobu, jakým si vydělávali na

živobytí – nic netrápilo. Byli to strážci z Výšiny – vysokánské zdi vystavěné z vápence a železa vytěženého v Západních vrcholech. Od doby, co před čtyřmi staletími skončila Válka dvou králů, Výšina obehnaná celou Masadonií a chránila všechna města v království Solis. Její nižší verze obklopovala vesnice a výcviková místa, farmářské komunity a ostatní řídicí obydlí města.

To, co strážci pravidelně viděli a museli dělat, jim často působilo muka. Jejich příčinou však nebyla jen zranění, ale i něco, co zacházelo mnohem hlouběji než roztržená kůže a pohmožděné kosti.

Pro dnešek se oprostili nejenom od své úzkosti, ale i od brnění a uniforem. Oblékli si volné košile a jelenicové kalhoty. Věděla jsem však, že i když jsou mimo službu, neustále se mají na pozoru před obávanou mlhou, všemi hrůzami, které ji doprovázely, i těmi, kdo pracují proti budoucnosti království. Byli po zuby ozbrojení.

Stejně jako já.

Pod záhyby pláště i tenkých šatů pod ním jsem v pouzdře na svém stehně skrývala dýku. Její chladný jílec se na mé kůži nikdy zvlášť neohřál. Dostala jsem ji ke svým šestnáctým narozeninám. Nebyla to má jediná zbraň, ani nejsmrtelnější, ale rozhodně jsem ji měla nejraději. Rukojet byla vyrobena z kosti dávno vyhynulého vlkodlaka – tvora, který nebyl člověkem ani zvířetem, ale obojím – a čepel z krevetu nebo-li krvavého kamene, vybroušeného do smrtící ostrosti.

Možná jsem se dopouštěla něčeho neuvěřitelně lehkomyšlného, nevhodného a zcela zakázaného, ale nebyla jsem tak hloupá, abych vstupovala na místo jako Rudá perla beze zbraně, schopnosti se jí ohánět a odhodlání ji popadnout a bez váhání použít.

„Mrtvý?“ zeptal se jiný strážce, mladší, s hnědými vlasy a jemným obličejem. Měla jsem dojem, že se jmenuje Airrick a že mu není víc než mých osmnáct. „Nejenom mrtvý, ale zbavený krve, rozžvýkaný, jako by se do něj pustili divocí psi, a roztrhaný na kusy.“

Zamrazilo mě a karty se mi před očima rozmazaly. Divocí psi nic takového nedělají. A v blízkosti Krvavého lesa, jediného místa na světě,

kde stromy krvácejí, takže jejich kůra i listy mají sytě karmínovou barvu, se navíc žádní divocí psi nevyskytují. Proslýchalo se o jiných zvířatech, o obzvláště velkých hlodavcích a mrchožroutech, kteří se živí mrtvolami těch, co se příliš dlouho zdrželi v lese.

„A vy víte, co to znamená,“ pokračoval Airrick. „Musejí být blízko. Zaútočí –“

„Nevím jistě, jestli je vhodné vést takový hovor,“ skočil mu do řeči starší strážce. Zнала jsem ho. Phillips Rathí. Sloužil na Výšině už celá léta, což bylo skutečně neslýchané. Strážci neměli příliš dlouhou životnost. Kývl mým směrem. „Je tu dáma.“

Dáma?

Jako dámy se označovaly jen Povznesené, pravdou ale bylo, že ani já jsem nebyla někdo, koho by kdokoli, zvláště v této budově, čekal uvnitř Rudé perly. Kdyby mě tu objevili, byla bych... no, ve větších potížích, než jsem kdy byla, a čelila bych krutému potrestání.

Byl by to trest, který by Dorian Teerman, vévoda z Masadonie, velmi rád vykonal. A kterému by byl nesmírně rád přítomen i jeho blízký důvěrník, lord Brandole Mazeen.

Při pohledu na snědého strážce jsem pocítila strach. Phillips v žádném případě nemohl znát mou totožnost. Horní část obličeje mi zakrývala bílá maska – už před lety jsem ji našla pohozenou v Královině zahradě – a na sobě jsem měla obyčejný plášť azurové barvy, jež jsem si, ehm, půjčila od Britty, jedné z mnoha zámeckých služebných, kterou jsem zaslechla vyprávět o Rudé perle. Doufala jsem, že než jí jej ráno vrátím, nebude Britta svůj plášť postrádat.

Ale ani bez masky by mě moc lidí nepoznalo. Mohla bych spočítat na prstech jedné ruky, kolik lidí v Masadonii vidělo můj obličej, a žádný z nich tu dnes večer nebyl.

Jako Panna, jako Vyvolená, jsem si neustále zakrývala obličej i vlasy závojem, takže mi byly vidět jen rty a brada.

Pochybuju, že by mě Phillips poznal jen podle těch dvou rysů, ale kdyby ano, ani jeden z vojáků by tu teď jen tak neseděl. Okamžitě by